

Arrest

nr. 197 998 van 15 januari 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. KEMPINAIRE
Koning Leopold I - straat 27
8500 KORTRIJK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 24 mei 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 april 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 augustus 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 september 2017.

Gezien het proces-verbaal van de openbare terechtzitting van 19 september 2017 waaruit blijkt dat de partijen bijkomende informatie in toepassing van artikel 39/76, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad dienen over te maken en de zaak op een later tijdstip wordt opgeroepen.

Gezien het schriftelijk verslag van de verwerende partij van 27 september 2017.

Gelet op de beschikking van 26 oktober 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 november 2017.

Gezien de replieknota van de verzoekende partij van 10 november 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. KEMPINAIRE en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U beweerde de Somalische nationaliteit te bezitten, afkomstig te zijn van het eiland Koyama en te behoren tot de etnische groep Bajuni (< Nowfali).

Op 13 januari 2010 diende u een **eerste asielaanvraag** in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ). Een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (verder CGVS) genomen op 4 mei 2010. Op 2 juni 2010 diende u bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beroep in tegen de beslissing van het CGVS. De beslissing van het CGVS werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gehandhaafd bij arrest van 20 oktober 2010 (arrestnr. 49871). U keerde niet naar uw land van herkomst terug.

Op 30 november 2010 diende u een **tweede asielaanvraag** in bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Een weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag werd door de Dienst Vreemdelingenzaken genomen op 21 maart 2011. U keerde niet naar uw land van herkomst terug.

Op 15 december 2015 diende u een **derde asielaanvraag** in bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Uit uw verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken (dd. 13 januari 2016) en het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (dd. 16 maart 2017) blijkt dat u blijft bij de verklaringen die u in het kader van uw eerste asielaanvraag aflegde (p. 4). In het kader van uw derde asielaanvraag maakt u voor het eerst gewag van een leviraatshuwelijk dat u vreest te moeten ondergaan bij terugkeer naar Somalië (p 10).

Om uw derde asielaanvraag te ondersteunen legt u volgende documenten neer: (1) een Declaration of Birth (RN/ SOMEMB/BE/DB2016/NOVEMBER/203/BE) op naam van M. A. A. opgesteld door The Embassy of the Federal Republic of Somalia in Belgium op 3 november 2015 te Brussel alsook legalisatie, (2) een Declaration of Nationality op naam van M. A. A. opgesteld door The Embassy of the Federal Republic of Somalia in Belgium (RN/SOMEMB/BE/DN/2015/NOVEMBER/217/BE) op 3 november 2015 te Brussel alsook legalisatie, (3) een geboortecertificaat op naam van C. M. C. uitgereikt op 6 augustus 1979 te Kismayo alsook vertaling, (4) een payment receipt (nr. 226) op naam van M. A. A. opgesteld door The Embassy of the Federal Republic of Somalia in Belgium op 3 november 2013, (5) een schrijven van het OCMW Harelbeke dd. 14 december 2015, (6) een envelop verstuurd vanuit Kenia, (7) een schrijven van raadsman J. Kempinaire opgesteld op 23 november 2015 te Kortrijk alsook bijlagen, (8) een Somalisch paspoort (nr. A 0439999) op naam van A. M. A. uitgereikt te Mogadishu op 6 juni 2011, (9) persoonlijke foto's van uzelf met voormalig Somalisch ambassadeur N. H. en A. (secretariaatsmedewerker werkzaam op Somalische ambassade) en (10) een internetartikel "Grootste humanitaire crisis sinds 1945" (s.d.) www.deredactie.be.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen en de nieuwe elementen die u in het kader van uw derde asielaanvraag voorlegde onvoldoende blijken te zijn om een "vrees voor vervolging" zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een "reëel risico op het lijden van ernstige schade" zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst kan worden opgemerkt dat in het kader van uw **eerste asielaanvraag** door het Commissariaat-generaal op 4 mei 2010 een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen op basis van de bedrieglijkheid van uw verklaringen.

Meer bepaald werd in deze beslissing gesteld dat u het niet aannemelijk heeft kunnen maken dat u werkelijk de Somalische nationaliteit zou bezitten omwille van uw (1) ontoereikende kennis over het eiland Koyama en de nabije omgeving alsook (2) omwille van uw povere kennis over Somalië in het algemeen. In het licht hiervan werden de door u aangehaalde vervolgingsfeiten – die zich in Somalië zouden afgespeeld hebben – dan ook in twijfel getrokken (zie weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus dd. 4 mei 2010). Vervolgens werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 20 oktober 2010 onder meer geconcludeerd "Verzoeksters beweerde Bajuni herkomst is [...] ongeloofwaardig.", "Verzoekster toont geen enkele band of bekendheid aan met Somalië en de Somalische cultuur, haar beweerde afkomst komt klaarblijkelijk verzonnen voor." en "Haar kennis over de Somalische maatschappij is onbestaand. Aldus kan geen geloof worden gehecht aan haar voorgehouden Somalische nationaliteit. De vluchtmotieven die uitsluitend hierop steunen hebben dan ook geen grondslag." (zie arrest RvV nr. 49871).

Tijdens het gehoor op de zetel van het CGVS dd. 16 maart 2017 werd u nogmaals uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling in het kader van uw eerste asielaanvraag dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde Somalische nationaliteit. U werd er vervolgens op gewezen dat het niet volstaat om louter te verwijzen naar uw Somalische nationaliteit en dat het voor de beoordeling van uw asielaanvraag van uitermate groot belang is dat u uw werkelijke nationaliteit en/of eerdere

verblijfsplaatsen voor uw komst naar België aangeeft. Er werd voorts benadrukt dat het gegeven dat u niet recent uit Somalië afkomstig bent en/of dat u een tijd in een derde land heeft verbleven op zich niet problematisch is, maar dat het wel belangrijk is om dit te weten om het CGVS de mogelijkheid te geven uw asielaanvraag goed te beoordelen rekening houdend met al uw verklaringen. Er werd tot slot beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke nationaliteit, achtergrond en leefsituatie u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt (p. 2-3 en 12). U reageerde echter dat u niet in een buurland van Somalië noch elders gewoond heeft (p. 12) en u herhaalde dat u van uw geboorte op 17 februari 1978 tot u het land verliet op 31 december 2009 onafgebroken in Somalië verbleef (zie gehoorverslag CGVS dd. 16 maart 2017, p. 12).

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u blijft volharden in uw verklaringen over de Somalische nationaliteit te beschikken en afkomstig te zijn uit Koyama en nog steeds weigert uw werkelijke nationaliteit en herkomst aan te geven. U gaf evenmin enige aanwijzing van een andere nationaliteit of een eerder verblijf in een ander land. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Met betrekking tot de nieuwe elementen die u voorlegde om uw **derde asielaanvraag** te staven kunnen volgende opmerkingen gemaakt worden.

Wat betreft het door u aangehaalde leviraatshuwelijk dat u vreest te moeten aangaan bij terugkeer naar Somalië (p. 10) kan ten eerste worden opgemerkt dat u, hoewel uw eerste asielaanvraag dateert van 13 januari 2010, u deze vrees pas een eerste maal aanhaalde voor de Belgische asielinstanties in het kader van uw derde asielaanvraag, meer bepaald in uw verklaring meervoudige aanvraag dd. 13 januari 2016 (p.10). Gevraagd waarom u exact 6 jaar gewacht heeft om dit asielmotief in te roepen voor de Belgische asielinstanties (p. 10) verklaarde u dat u bang was (p. 10) hetgeen echter geen afdoende verklaring is aangezien u beweerde dat uw echtgenoot, reeds voor zijn dood, u bekend maakte dat u met zijn broer zou moeten huwen indien hij zou sterven (p. 10) en u eind mei 2009 reeds vernam dat uw echtgenoot overleden was (zie weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus dd. 4 mei 2010). Anderzijds kan er, aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw afkomst uit Somalië evenmin geloof worden gehecht aan de asielmotieven die u inroept ten opzichte van Somalië.

Wat betreft de door u voorgelegde Declaration of Birth (RN/SOMEMB/BE/DB2016/NOVEMBER/203/BE) op naam van M. A. A. opgesteld door The Embassy of the Federal Republic of Somalia in Belgium op 3 november 2015 te Brussel alsook legalisatie, de door u voorgelegde Declaration of Nationality op naam van M. A. A. opgesteld door The Embassy of the Federal Republic of Somalia in Belgium (RN/SOMEMB/BE/DN/2015/ NOVEMBER/217/BE) op 3 november 2015 te Brussel alsook legalisatie, het door u voorgelegde payment receipt (nr. 226) op naam van Musaed Abdi Aisha opgesteld door The Embassy of the Federal Republic of Somalia in Belgium op 3 november 2013, het door u voorgelegde geboortecertificaat op naam van C. M. C. uitgereikt op 6 augustus 1979 te K. alsook vertaling en het door u voorgelegde Somalisch paspoort (nr. XXXX) op naam van A. M. A. uitgereikt te Mogadishu op 6 juni 2011 kunnen volgende opmerkingen worden gemaakt.

Vooreerst dient benadrukt te worden dat een document, om bewijswaarde te hebben, coherente en geloofwaardige verklaringen dient te ondersteunen. Gelet op de vaststellingen gedaan in kader van uw eerste asielaanvraag wordt er echter geen geloof gehecht aan uw voorgehouden Somalische nationaliteit (zie weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus dd. 4 mei 2010). Uit de informatie in het administratief dossier blijkt daarnaast dat ambassades, net zoals de autoriteiten in Somalië, zich niet op archieven of databanken kunnen baseren om de informatie die de aanvragers hen geven, te controleren. Er zijn berichten van verschillende bronnen over fraude bij het afleveren van documenten door ambassades. Uit de door u voorgelegde documenten van de Somalische ambassade blijkt niet op basis van welke (objectieve) gegevens deze documenten of de inhoud ervan werd opgesteld. Ook blijkt uit COI dat de documenten uitgereikt door de Somalische ambassades werden onderzocht door meerdere EU-landen, waaronder België en het Verenigd Koninkrijk, maar ook door onder meer Zwitserland, de Verenigde Staten en Canada. Hun bevindingen zijn gelijklopend en bevestigen naast een winstgevende privéhandel in Somalische documenten, het gemak waarmee identiteitsdocumenten kunnen worden verkregen op de ambassades. Tevens kan hieruit blijken dat de Somalische ambassades een feitelijke onbegrensde appreciatiebevoegdheid hebben om de Somalische nationaliteit toe te kennen (of in te trekken) en op basis hiervan Somalische identiteitsdocumenten uitreiken. Dit leidt volgens dezelfde informatie tot een abusief en oneigenlijk gebruik van en handel in Somalische documenten. Er kan geen bewijswaarde worden gehecht aan de voorgelegde documenten van de Somalische ambassade te Brussel aangezien, niettegenstaande de vormelijke correctheid, de documenten naar inhoud falen nu niet de minste garanties worden geboden dat de hierin opgenomen gegevens correct zijn, noch dat ze werden opgesteld op basis van een transparant beleid, of zelfs vaststaande richtlijnen, laat staan wettelijke

procedures (zie COI Focus Somalië: Betrouwbaarheid van (identiteits)documenten dd. 9 september 2016 (update)). De vaststelling dat u de documenten liet legaliseren doet hier geen afbreuk aan aangezien een legalisatie de authenticiteit van de inhoud van een document niet waarborgt. De voorgelegde Declaration of Nationality en Declaration of Birth, ook al wordt niet betwist dat deze stukken werden uitgereikt door de Somalische ambassade, kunnen niet overtuigen als bewijs van identiteit of nationaliteit. Immers zelfs al zou u thans door de ambassade de Somalische nationaliteit worden toegekend, dan nog toont u niet aan waar u voorheen verbleef en welke nationaliteit u had voor u ook de Somalische zou zijn toegekend. Wat betreft het door u voorgelegde Somalisch paspoort (nr. A XXXXX) op naam van A. M. A. uitgereikt te Mogadishu op 6 juni 2011 kan hier nog aan worden toegevoegd dat dit document werd uitgereikt in Mogadishu hoewel u zich op dat moment in België bevond. U verklaarde in dit verband dat uw oom uw paspoort – in uw afwezigheid – aanvroeg en afgeleverd kreeg en dat de handtekening op uw paspoort aldus de handtekening van uw oom is (p. 7). Voorts blijkt dat Somalië in de 'Corruption Perceptions Index 2016' op rang 176 komt van de door de niet-gouvernementele organisatie 'Transparency International' 176 onderzochte landen en dus als het meest corrupte land ter wereld wordt gerangschikt.

Wat betreft de door u voorgelegde persoonlijke foto's van uzelf met voormalig Somalisch ambassadeur N. H. en A. (secretariaatsmedewerker werkzaam op Somalische ambassade) kan slechts gezegd worden dat deze geenszins uw Somalische nationaliteit kunnen aantonen.

Het door u voorgelegde schrijven van het OCMW Harelbeke dd. 14 december 2015 betreft uw opvang in een LOI en staat inhoudelijk los van de door u ingediende asielaanvraag.

De vaststelling dat u een envelop verstuurd vanuit Kenia voorlegt kan slechts aantonen dat u briefwisseling ontving vanuit Kenia en doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

Het door u voorgelegde internetartikel "Grootste humanitaire crisis sinds 1945" (s.d.) www.deredactie.be. Doet evenmin afbreuk aan bovenstaande vaststellingen aangezien dit artikel de humanitaire situatie in Somalië bespreekt, en uit het voorgaande blijkt dat u niet over de Somalische nationaliteit beschikt.

Wat betreft het door u voorgelegde schrijven van raadsman Jan Kempinaire opgesteld op 23 november 2015 te Kortrijk alsook bijlagen kan enerzijds gesteld worden dat de identiteitsdocumenten die toegevoegd werden aan het schrijven om uw Somalische nationaliteit te ondersteunen hierboven reeds werden besproken. De bijgevoegde informatie over Somalië en de Bajuni zijn niet dienstig aangezien uw Somalische nationaliteit betwist wordt. Anderzijds maakt het schrijven melding van (eventuele) misverstanden met betrekking tot het gehoorverslag dd. 26 april 2010 in het kader van uw eerste asielaanvraag. Echter, op 2 juni 2010 diende u bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beroep in tegen deze beslissing van het CGVS. De beslissing van het CGVS werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gehandhaafd bij arrest van 20 oktober 2010 (arrestnr. 49871).

Wat betreft uw bewering dat u vergeetachtig bent en aan hoofdpijn en stress lijdt (p. 3-4) kan slechts worden opgemerkt dat u geen medische attesten voorlegt die uw beweringen kunnen staven.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid lijkt te hebben verteld over uw nationaliteit, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over uw werkelijke nationaliteit, waar u voor uw aankomst in België leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft.

U gaf evenmin enige aanwijzing van een andere nationaliteit of een eerder verblijf in een ander land. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen. Door bewust de ware toedracht aangaande uw werkelijke nationaliteit, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u daadwerkelijk nood heeft aan internationale bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. Stukken

Bij haar verzoekschrift voegt verzoekster een "brief van de raadsman aan de DVZ dd 23.11.2015 met bijlagen één tot en met 7".

Ter zitting legt verzoekster de documenten "brief november 2015" en "1e interview CGVS 2010" neer.

Op 10 november 2017 stuurde verzoekster een aanvullende nota "met repliek op het schriftelijk verslag van de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen terzake het verzoek van voorzitter op de terechtzitting van 19 september 2017".

In bijlage voegde verzoekster een *“kopie van de aangetekende brief en e-mail van de raadsman van verzoekster aan de Somalische Ambassade van 7.11.2017”*.

Bij schriftelijk verslag van 27 september 2017 voegt verweerder de COI Focus *“Somalië. De clanaffiliatie van de huidige Somalische ambassadeur, d.d. 26 september 2017”*.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 24 mei 2017 een schending aan van *“de motiveringsverplichting van artikel 62 vreemdelingenwet”, “artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen”, “artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet” en “het artikel 1 A 2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen ondertekend te Geneve op 28 juli 1951”*.

Het verzoekschrift benadrukt dat *“[b]ij het begin van de hoorzitting was een tolk SOMALI aanwezig. Er werd door verzoekster met de tolk gesproken”*. Volgens verzoekster is dit een aanwijzing dat zij afkomstig is van Somalië, doch werd dit niet opgenomen in het verslag.

Verder wordt aangehaald dat *“in huidig verzoekschrift voor de RVV een tolk BAJUNI gevraagd [werd], enkel om met die tolk te bewijzen dat verzoekster BAJUNI spreekt en zelfs BAJUNI met het accent van KOYAMA”*. Ook vestigt verzoekster de aandacht erop dat *“het verhoor zelf hoogstens anderhalf uur heeft geduurd – zoals overigens in de aangevochten beslissing aangegeven”*. Deze aangegeven tijd werd volgens verzoekster vooral gevuld met het bekijken, kopiëren en zeer kritisch – zelfs bevooroordeeld – becommentariëren van de aanvullende stukken. Er werd helemaal niet teruggekomen op het eerste verhoor en de kritiek welke daarop met schrijven van de raadsman van verzoekster van 23.11.2015 aan de DVZ was geuit. Na het verhoor werd geen voorlezing gegeven van het interview, wat volgens verzoekster zeer jammer is want dat had opnieuw misverstanden kunnen vermijden.

Aangaande het leviraatshuwelijk, wordt het antwoord op de vraag aan verzoekster *“waarom heeft u de vrees voor dit gedwongen leviraatshuwelijk eerder niet aangehaald tijdens uw asielprocedure”* niet helemaal correct weergegeven als zou dit zijn geweest: *“ik heb het niet gezegd omdat ik bang was, ik dacht dat jullie zouden zeggen dat ik terug moest om met die man te gaan huwen”*. Het verzoekschrift stelt dat verzoekster heeft gezegd dat zij *“bij het eerste interview bang was en daarom – door het bang zijn en stress hebben – niet alles tot in detail – heeft kunnen zeggen en dus misschien ook niet gesproken heeft over dat gedwongen huwelijk”*.

Overigens is het niet zo duidelijk of verzoekster niet van meet af aan in het eerste interview gesproken heeft over de afkeuring en dreiging van de geestelijken van de moskee en de algemene gemeenschap in het algemeen m.b.t. haar weduwebestaan in het algemeen. Zij verduidelijkt te hebben verteld *“over haar relatie met de koranleraar. Door te focussen op het gevaar van steniging als sanctie voor haar relatie met de koranleraar – wat op zich al zeer erg is - vergat ze misschien expliciet toe te voegen dat van haar daar boven op verwacht was geworden dat zij openstond voor een gedwongen huwelijk met de broer van haar overleden echtgenoot...(leviraatshuwelijk)”*.

Het verzoekschrift haalt aan dat er werd uitgegaan van het feit dat het hoe dan ook vaststond (minstens in rechte) dat de verklaringen van verzoekster in het eerste interview vals waren en dat niet kon worden aangenomen dat zij Somalische was. Verzoekster klaagt aan niet de gelegenheid gekregen te hebben dieper in te gaan op al wat er verkeerd gesteld en begrepen was in de eerste beslissing, en het eerste interview.

Het verzoekschrift benadrukt dat nieuwe stukken werden aangebracht, maar meent dat de interviewer deze *ab initio* als vals aanzag, gezien het in diens gedachte al definitief vaststond dat verzoekster niet Somalisch is. Voorts is verzoekster van oordeel dat er gewoon besloten werd, zonder onderzoek van de documenten zelf, *“op grond van geruchten mbt andere documenten, waar verzoekster niets mee te maken heeft – dat er geen bewijswaarde kon worden gehecht aan de voorgelegde documenten van de Somalische ambassade te Brussel”*. *“Telkenmale wordt verwezen naar eerdere beslissingen welke als voor absoluut juist en “met gezag van gewijsde” – vermoeden juris et de jure, dat verzoekster een andere nationaliteit zou hebben (of minstens zou hebben gehad) zonder dit ook maar één second in vraag te stellen. Quo vadis?”* Verzoekster meent dat hetzelfde geldt voor het door haar voorgelegde paspoort.

Wat betreft de door verzoekster voorgelegde persoonlijke foto's van verzoekster zelf in het jaar 2011 met voormalig Somalisch ambassadeur Nur Hassan en Ali (secretariaatsmedewerker, werkzaam op Somalische ambassade) stelt het CGVS naar mening van verzoekster laconiek: hiervan *"kan slechts gezegd worden dat deze geenszins uw Somalische nationaliteit kunnen aantonen."*

Het verzoekschrift voert voorts aan dat het schrijven van de raadsman Jan Kempinaire, opgesteld op 23 november 2015, in de bestreden beslissing simpel wordt afgedaan als zijnde *"hierboven besproken"*, waar dit helemaal niet uit de aangevochten beslissing blijkt en ook niet – wat kan nagegaan worden – strookt met de waarheid. Het verzoekschrift verduidelijkt verder dat het absoluut niet zo is dat de advocaat zou gezegd hebben dat *"de vorige advocaat het letterlijke verslag van het gehoor heeft opgevraagd"*, doch net het omgekeerde was het geval. De huidige advocaat wilde op dat ogenblik van het interview het duidelijk punt maken van zijn brief van 23 november 2015; namelijk dat het zolang geduurd had alvorens kon gewezen worden op de talrijke misverstanden in dat eerste interview omdat de vorige advocaat nagelaten had kopie op te vragen van dat interview en zo onmogelijk een degelijk en ernstig beroep kon opmaken voor de Raad met een bevestigend weigeringsarrest voor gevolg. Uit het gebrekkig citeren in het rapport van wat verzoekster en de advocaat zouden gezegd hebben geeft de interviewer achteraf opnieuw blijk van de vooringenomenheid, aldus het verzoekschrift.

Het verzoekschrift meent dat de vooringenomenheid van de interviewer eveneens terugkomt in de *"ongenuanceerde en uit de context gerukte vermelding in de aangevochten beslissing als zou verzoekster beweren "vergeetachtig te zijn en stress en hoofdpijn te hebben";suggererende dat zij daardoor misschien niet, of onvolledig of verkeerd zou antwoorden en dit als excuus zou aanwenden..."*, terwijl verzoekster dit antwoordde wanneer haar naar medische problemen gevraagd werd.

Verzoekster herneemt dat zij verwerende partij aanvullende en authentieke en door Belgische overheden gelegaliseerde stukken bezorgd heeft (zowel deze gehecht aan het schrijven aan de DVZ van 23.11.2015, als bepaalde nieuwe stukken n.a.v. haar laatste interview). Zij meende en meent dat, gelet op de door haar afgelegde verklaringen, de uitleg in het schrijven van haar raadsman van 23.11.2015 en de aanvullende stukken, wel degelijk haar afkomst en haar nationaliteit op onomstreden wijze bewijzen en geloofwaardig maken.

Verzoekster gaat nogmaals en dieper in op haar eerste interview. Zij is van oordeel dat uit de tekst van het eerste interview bij het CGVS blijkt dat zij haar regio meer dan voldoende kent. Aangaande de tsunami stelde zij zich dit niet goed te herinneren, wat volgens het verzoekschrift perfect geloofwaardig is nu de tsunami in het gebied waar zij woonde minder markant was. Daarnaast merkt verzoekster op dat *"tal van informatie vanuit Somalië, waar het CGVS zich op steunde aangaande de tsunami, onbetrouwbaar was omwille van o.m. de burgeroorlog die er toen reeds woedde (sedert 2001)"*.

Ook stelt het verzoekschrift dat *"wat betreft de algemene kennis van Somalië – waarvan na het eerste interview gesteld wordt dat verzoekster maar een beperkte kennis heeft – dient, zoals herhaald verzocht, het eerste verslag van het Commissariaat-Generaal nauwkeurig herbekeken te worden in het licht van de zovele terechte bemerkingen van verzoekster"*. Het verzoekschrift benadrukt in deze *"dat er in KOYAMA, geen geschreven pers bestaat – of in die tijd bestond - , noch televisie, noch radio; ... daardoor is het toch wel begrijpelijk dat verzoekster bepaalde "details" en "namen" niet kende..."*. Daarnaast herhaalt verzoekster *"haar verzoek om eindelijk aandacht te hebben voor de zovele exacte info welke zij in het eerste interview voor het CGVS aangaf en verwijst daarvoor naar het rapport van haar eerste interview, zoals bijvoorbeeld waar zij het had over de feiten die zich rondom haar afspeelden, en zoals bijvoorbeeld wat zij toelichtte over de rol van Al-Shabaab."*

In het verslag van het eerste interview wordt - volgens het verzoekschrift - het antwoord van verzoekster op menige punten zeer slordig en zelfs foutief weergegeven. *"Zo bijvoorbeeld bij de vraag of Al-Shabaab bepaalde delen van het land controleerde toen zij het land verliet, waar zij antwoordde dat Al-Shabaab geen plaats heeft die onder hun controle is, maar dat zij een gewapende groep zijn die steeds rondtrekken, hetgeen het Commissariaat in eerder aangevochten beslissing verwoordde als "Al-Shabaab geen enkel deel van Somalië controleerde, noch bepaalde districten, steden of plaatsen controleerde." Dit om maar een voorbeeld aan te geven van een antwoord zoals van verzoekster correct aangegeven in rapport van interview (p. 5 verslag), foutief is weergegeven in de uiteindelijke beslissing van het Commissariaat-Generaal."*

Voorts stelt het verzoekschrift nog dat het niet is omdat de interviewer een bepaalde partij (Al-Hidaya) niet kent, daarover besloten moet worden dat deze partij niet bestaat.

Verzoekster haalt verder aan dat er bij het gesprek bij de DVZ van 4 februari 2010 eveneens onnauwkeurigheden waren. Zij kende immers toen nog helemaal geen Nederlands en was bijgestaan door een tolk Arabisch, een taal die zij niet zo goed beheerst als het Bajuni.

Voorts wordt terecht opgemerkt dat verzoekster onmogelijk identiteitsdocumenten kan voorleggen rechtstreeks vanuit Koyama zelf – hetgeen het CGVS toegeeft in de aangevochten beslissing; in Koyama kunnen dergelijke documenten niet uitgereikt worden bij de geboorte.

Uit verzoeksters gesprek met de ambassadeur van Somalië in België is gebleken dat ze hetzelfde dialect spreekt als de ambassadeur en dat *“beiden afkomstig zijn van eenzelfde eilandengroep. Hij was van het eiland FUMA, zij is van het nabijgelegen eiland KOYAMA; dit zijn quasi naast elkaar gelegen eilanden (er liggen enkel slechts quasi zeer kleine eilandjes tussen). De ambassadeur kon er zo zeker van zijn dat mijn verzoekster niet liegt over haar herkomst.”*

Verzoekster herhaalt dat zij met het schrijven van haar raadsman van 23 november 2015 aan de DVZ gegevens bezorgde welke moesten toelaten haar verklaringen te verifiëren, met name telefoonnummers van haar familie en meer bepaald van haar oom welke verbleef in Kenya, maar inmiddels overleden is.

Verzoekster verwijst nogmaals naar het schrijven van de raadsman aan de DVZ op 23 november 2015 en zet de voorbeelden nog eens op een rijtje. Zo het eerste voorbeeld, waar verzoekster het had over de geboortedatum van haar 4 kinderen. Al deze data kent zij uiteraard heel goed en toch werden deze data blijkbaar verkeerd genoteerd of begrepen. Het tweede voorbeeld betreft de tsunami. Het Commissariaat-Generaal beschikte hier duidelijk over foutieve informatie waaraan de verklaringen van verzoekster waren getoetst; echter had dat alles voor gevolg dat er verkeerd gedacht werd dat verzoekster ongeloofwaardig was en niet dat de info van het Commissariaat fout was. Ten derde, waar ze de algemene vragen m.b.t. ligging van bepaalde plaatsen en eilanden niet als “algemene” vragen had begrepen, maar als vragen m.b.t. haar eigen vluchtroute. Zij wilde dan ook met haar antwoorden duidelijk maken dat zij op haar vluchtroute zeer weinig heeft kunnen zien. Als vierde voorbeeld, *“waar de interviewer vroeg naar de eilanden in de buurt, en verzoekster enkel deze eilanden noemde welke bewoond waren; de niet-bewoonde eilanden waren voor haar – en ook voor de plaatselijke bevolking - niet zo belangrijk”*. *“5de voorbeeld van misverstand was het antwoord “ja” op de vraag of ze gehuwd was, waar de interviewer vervolgens niet meteen wist dat haar echtgenoot gestorven was en zo ook dacht dat verzoekster incoherent was....maar waar toch niet kan gesteld worden dat het verkeerd was “ja” te antwoorden op dezen specifieke vraag.”* Tot slot haalt verzoekster aan dat zij alle antwoorden juist had *“op blz 2, 3, 6,7,8, 9,10,11”*, doch slechts op pagina 4 aangaande haar politieke kennis verwarde en onvolledige antwoorden gaf. Zij voert aan dat er weinig rekening werd gehouden met haar profiel – een amper geschoolde vrouw.

Het verzoekschrift stipt aan dat verzoekster, ondanks haar “vrouw-zijn”, toch wat informatie kon meegeven. Verzoekster stelt daarnaast *“dat de politieke situatie zelfs ook niet te vatten is voor niet-specialisten; verwijzen we tenslotte naar een rapport van ene Brian Allen, een missionaris welke de Bajuni-vluchtelingen zeer goed kent omdat hij lange tijd aanwezig is geweest in de regio; hij liet zijn bevindingen horen in “The Researcher Volume 3 van februari 2008, (zie bijlage): “when they claim asylum, it frequently happens that their claim is refused because of lack of clarity of nationality testing, language difficulties or other misunderstandings...” (stuk 5 aangehecht aan de brief van de raadsman van verzoekster van 23.11.2015)”*.

Verzoekster vraagt om begrip voor haar situatie als Somalische vrouw, welke zoveel traumatische ervaringen heeft opgelopen (- echtgenoot verloren – drie van haar kinderen spoorloos – vervolgd en gevaar voor steniging in haar land van herkomst – gedwongen worden met een andere man van de familie te huwen enz..).

Het verzoekschrift stelt ter besluit dat verzoekster wel degelijk aannemelijk gemaakt heeft dat zij werkelijk Somalische is en dat zij vervolgd zal worden.

Het verzoekschrift voert in een tweede middel een schending aan van *“de motiveringsverplichting van artikel 62 vreemdelingenwet. Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Schending van artikel 48/4 Vreemdelingenwet”*.

Verzoekster meent dat zij een beroep kan doen op de subsidiaire bescherming zoals omschreven in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Tot slot haalt het verzoekschrift nog aan: *“Verzoekster is een doodeerlijke alleenstaande moeder met een minderjarig kind. Het minderjarig kind, genaamd S.A.H., °GEDEIN SOMALIE 28.8.2006 woont nu samen met zijn moeder –verzoekster - in HARELBEKE sedert meer dan 7 jaar; Het kind zit nu in het 5de studiejaar. Moeder – verzoekster - is zeer eerlijk en zoekt niet per se naar een man om mee samen te wonen en te huwen om zo haar verblijfstoestand geregulariseerd te zien; zij hoopt dat zij eindelijk kan geloofd worden voor wat haar nationaliteit betreft en haar vluchtelingenverhaal en erkend te kunnen worden als vluchteling of subsidiaire bescherming te genieten; zij heeft quasi alle hoop opgegeven om haar andere kinderen ooit nog terug te zien. Zij is het spoor daarvan verloren.*

Haar ernst kan mede aangetoond worden door het feit dat zij inmiddels werk heeft in België, gepaard gaande met een opleiding van de VDAB; ze is niet meer ten laste van het OCMW, noch van FEDASIL en zij huurt een huis op de private markt waar zij zelf alleen de huurprijs van betaalt (450,-EUR); haar loon + gedeeltelijke werklozensteun van het ABVV bedraagt 1565,80- EUR, zij betaalt lasten en belastingen; zij geniet slechts gedeeltelijk Pro Deo bijstand voor een advocaat, zij wil eerlijk door het leven gaan en daarom wil zij niet liegen en is ze bereid om met betrekking tot het weerhouden van de waarheid van haar verhaal, haar volledige medewerking te verlenen, zo zij daartoe de gelegenheid wordt geboden.”

In hoofddorde wordt gevraagd de bestreden beslissing te hervormen en verzoekster de vluchtelingenstatus toe te kennen; in subsidiaire orde, de status van subsidiaire bescherming toe te kennen; *“minstens – alvorens verder recht te doen – de zaak terug te sturen naar verwerende partij teneinde aanvullend onderzoek te bevelen rekening houdend met de opmerkingen door verzoekster gemaakt over het eerste interview en vervat in de brief van de raadsman van verzoekster aan de DVZ, gedateerd 23.11.2015”.*

Beoordeling

2.2. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Aangaande de vluchtelingenstatus

2.3. In het kader van haar eerste asielaanvraag nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen op 4 mei 2010 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, gezien geen geloof kon gehecht worden aan verzoeksters beweerde Somalische nationaliteit omwille van haar ontoereikende kennis over haar beweerde regio van herkomst, het eiland Koyama, enerzijds en omwille van haar beperkte kennis over Somalië in het algemeen anderzijds.

Bij arrest van 20 oktober 2010, nr. 49 871 werd inzake verzoeksters eerste asielaanvraag geoordeeld als volgt:

“Verzoekster verklaarde initieel tot driemaal toe tot de Arabische Afwein stam te behoren (zie Verklaring Dienst Vreemdelingenzaken d.d. 4 februari 2010, punt 6 en in de Vragenlijst van Dienst Vreemdelingenzaken d.d. 4 februari 2010 punt 7 en punt 8). Dit ligt overigens geheel in de lijn van verzoeksters keuze voor een Arabische tolk en haar verklaring dat ze het Arabisch spreekt en schrijft. Pas op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) wijzigt ze haar verklaringen en stelt tot een geheel andere etnische groep te behoren met name de Bajuni, subgroep Nowfali (CGVS-verhoor p. 9) en vraagt om een Kibadjuni/Swahili tolk. Aangezien het belang van de etnische herkomst in Somalië en aangezien verzoeksters asielrelaas hierop is gesteund, is een dergelijke vergissing niet aannemelijk. Immers een andere etnische groep betekent een andere taal, een andere geografische herkomst en andere etnische banden. Verzoeksters beweerde Bajuni herkomst is om deze reden al ongeloofwaardig.

3.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft verzoekster terecht uitvoerig ondervraagd over haar tweede identiteit, herkomst, haar leefomgeving en eiland en derhalve verzoekster de gelegenheid gegeven om haar tweede voorgehouden afkomst aannemelijk te maken, temeer nu deze de kern uitmaakt van haar asielaanvraag en er geen documenten of andere elementen voorliggen.

3.3. Verzoekster benadrukt “dat zij vlot communiceert in Kibajuni, wijzend op haar Somalische afkomst. Dit verduidelijkt ook mogelijke vergissingen bij het gesprek bij de Dienst Vreemdelingenzaken dd. 4 februari 2010. Immers werd haar hier een tolk Arabisch ter beschikking gesteld, een taal die zij niet zo goed beheerst als het Kibajuni. Mevrouw M. A. kan enkel Arabisch lezen en kon dus geen fouten ontwaren in het verslag van de Dienst Vreemdelingenzaken. Deze fout kwam dan ook pas ten tijde van het interview bij het Commissariaat Generaal aan het licht.”

3.3.1. Verzoeksters bewering dat ze pas op het Commissariaat-generaal opteerde voor een tolk Swahili, omdat ze “de eerste keer niet [wist] dat er een tolk in het Swahili bestond, in het CG werd het me door andere Bajuni verteld dus ik veranderde van gedacht” (gehoorverslag CGVS, 26.04.2010, p.2) kan bezwaarlijk toelichten waarom ze wel veronderstelde dat er een tolk Arabisch kon gevraagd worden, ze spontaan Arabisch spreekt en niet, de overigens ook wijdverspreide Swahili/Bajuni taal. Verzoekster gaat eraan voorbij dat de Dienst Vreemdelingenzaken niet willekeurig tolken aanwijst maar telkens vraagt of de bijstand van een tolk noodzakelijk is en de taalkeuze door de asielzoeker bepaald wordt. Immers is niet redelijk te veronderstellen dat de Dienst Vreemdelingenzaken zonder overleg een Arabische tolk zou aanwijzen wanneer Somaliërs enkel de Somalische taal spreken en in mindere mate het Bajuni. Verzoeksters bewering dat ze “enkel Arabisch [kan] lezen en kon dus geen fouten ontwaren in het verslag van de Dienst Vreemdelingenzaken” is strijdig met de vaststelling dat verzoekster zowel het Arabisch gebruikte tijdens het initiële gehoor als bij de invulling van de vragenlijst en de essentie van de daarin vermelde feiten bevestigd werden tijdens het CGVS-verhoor. Het verhoor van de Dienst Vreemdelingenzaken werd haar mondeling voorgelezen en verzoekster heeft dit getekend ter goedkeuring. Hoe dan ook kan uit het administratieve dossier niet worden afgeleid dat er zich taal- of communicatieproblemen voordeden op de Dienst Vreemdelingenzaken of bij de commissaris-generaal. Aan verzoekster werd immers telkens uitdrukkelijk gevraagd of zij de tolk begreep en er werd aangegeven dat eventuele problemen gemeld moeten worden. Zij kreeg bovendien de gelegenheid bijkomende opmerkingen te maken maar heeft geen verdere opmerkingen gemaakt met betrekking tot het verloop van het gehoor en de uitwisseling tussen de tolk en haarzelf en bevestigde uitdrukkelijk “Er was geen probleem” (gehoorverslag CGVS, 26.04.2010, p.2) zodat ze de laattijdig ingeroepen tolkproblemen zelf ontkent.

3.4. Volgens verzoekster “staat vast dat mevrouw M.A. wel degelijk op het eiland Koyama geboren is en er gewoond heeft hetgeen niet kan weerlegd worden door haar ontoereikende geografische kennis van Somalië.” Verzoekster meent dat haar onwetendheid “te wijten is aan haar levenssituatie”.

Verzoekster licht toe dat zij “enkel Koranschool gevolgd heeft, en het eiland Koyama nooit verlaten heeft”, dat haar kennis “gebaseerd is op wat zij horen vertellen heeft van kennissen en familieleden, waaronder haar zussen” en dat zij “beschikt ook niet over enige media, televisie noch radio, zodat ook dit niets kan bijdragen.”

3.5. Voor zover verzoekster beweert haar hele leven, tot haar vlucht op het kleine eiland Koyama te hebben gewoond mag redelijkerwijze verwacht worden dat zij dit uitvoerig kan toelichten. Er is immers geenszins doorgedreven scholing of toegang tot informatiekkanalen vereist om kennis te hebben van fundamentele gegevens uit de eigen leefwereld en dagelijkse omgeving. Bovendien is de Somalische maatschappij in essentie een orale maatschappij en maatschappelijke gegevens worden dan ook mondeling doorgegeven. Geenszins wordt van verzoekster kennis verwacht die ze via de moderne pers, televisie of radio moet opdoen. Verzoekster verklaart school gelopen te hebben op de Koranschool en is zelfs in staat het Arabisch te spreken en te lezen, wat op zich reeds aanduidt dat ze over een goed verstand beschikt. Verzoekster heeft daarbij zussen die op verschillende eilanden wonen en een vader die visser is en dus naargelang het weer in verschillende windrichtingen uitvaart. Het is dan ook niet ernstig dat verzoekster niet minimaal bekend is met hun geografische ligging noch elementaire gegevens naar haar keuze kan geven over de omliggende eilanden zeker wanneer uit het verhoor blijkt dat de vragen hiervoor ruimte laten (zie CGVS-verhoor p. 7 “Kan u enig eiland opnoemen in het algemeen dat zich situeert tussen Kenia en Koyama? Dat weet ik niet, toen ik reisde naar Kenia was het nacht en ik weet niet of ik eilanden passeerde. Kan u enig eiland opnoemen dat zich situeert tussen uw eiland Koyama en Mogadishu? Ik weet het niet, ik was nooit in Mogadishu”). Ook al zou verzoekster haar zussen op andere nabije eilanden nooit bezocht hebben dan nog kan verwacht worden dat ze hen uitzwaaide en nakeek. De sociale omgeving op een klein eiland is daarbij beperkt zodat het redelijk is te veronderstellen dat vrouwen, die verantwoordelijk zijn voor het huishouden, voedsel, het sociale gebeuren en op de markt onderlinge contacten onderhouden, informatie uitwisselen te meer nu verzoekster er vier kinderen kreeg, minstens deze feiten bespreken die hun veiligheid en deze van hun families verzekeren. Verzoeksters bewering “mijn echtgenoot wilde niet dat ik het huis uitkwam” (gehoorverslag CGVS, 26.04.2010, p.6) is niet ernstig en strijdig met het feit dat verzoekster ook voor haar huwelijk op het eiland woonde en naar de moskee ging. Ten slotte is merkwaardig dat verzoekster lijstjes kan geven van eilanden, van enkele Somalische politieke partijen en hun leiders maar niet weet wat in haar eigen leefwereld gebeurt. Deze verklaringen komen dan ook ingestudeerd voor, wat haar beweerde herkomst fundamenteel aantast. Ten slotte is verzoeksters kennis van het Somalische clansysteem zeer summier (gehoorverslag CGVS, 26.04.2010, p.10), terwijl de gestructureerde clancontacten het sociale en economische leven bepalen in Somalië en de kennis hiervan onmisbaar is voor het dagelijkse leven, het handelsverkeer en bovendien levensnoodzakelijk tijdens gevechten of conflicten. De clan is zowel een sociaal bindmiddel als een element van maatschappelijke afstoting, de clanstructuren en de familiale clangeschiedenis worden reeds op zeer jonge leeftijd aan kinderen aangeleerd. Verzoekster toont geen enkele band of bekendheid aan met Somalië en de Somalische cultuur, haar beweerde afkomst komt klaarblijkelijk verzonnen voor.

3.6. De Raad kan verzoekster evenmin volgen waar zij aanvoert “dat het Commissariaat Generaal zelf aanhaalt dat het dialect van mevrouw MUSAED ABDI niet enkel in Somalië, doch ook in Kenia gesproken wordt. M.a.w. als het Commissariaat Generaal ervan uitgaat dat mevrouw MUSAED ABDI niet uit Somalië afkomstig zou zijn, doch wel uit Kenia, dan zou haar informatie over de tsunami inzake geen verschil mogen uitmaken”. Het is niet aan de asielinstanties om een asielzoeker een nationaliteit aan te meten, wel om na te gaan of de beweerde nationaliteit aannemelijk is en de asielzoeker in dit beweerde land van herkomst vervolgd werd. De CGVS heeft dan ook terecht doorgevraagd naar verzoeksters kennis nu zij haar asielaanvraag steunt op haar beweerde Somalische afkomst. Aldus kon aangezien de impact van de tsunami op Koyama deze gebeurtenis bezwaarlijk als irrelevant worden beschouwd en mag redelijkerwijze verwacht worden dat verzoekster dergelijke dramatische en ingrijpende gebeurtenis levendig en uitvoerig kan toelichten te meer nu de visserij en aldus verzoeksters directe familie, werd getroffen. Verzoeksters verklaringen zijn flagrant foutief. Haar betoog “Wanneer men de persberichten er op naleest, treft men trouwens vaak de mededeling aan dat informatie vanuit Somalië aangaande de tsunami onbetrouwbaar was, gezien de burgeroorlog die er reeds woedde sedert 2001. De door het Commissariaat Generaal aangehaalde informatie blijkt daarenboven uit onrechtstreekse bron te zijn gekomen, meer bepaald van een persoon die in Kenya verbleef, bovendien ongeveer 1000 kilometer van Somalië verwijderd” blijven loutere, ongestaafde en hypothetische beweringen die de objectieve informatie van de commissaris-generaal niet kunnen weerleggen. De bestreden beslissing blijft dan ook op dit punt onverminderd overeind.

3.7. Verzoekster voert aan dat sommige van haar antwoorden "in het verslag (...) foutief weergegeven" werden, met name "Bij de vraag of Al-Shabaab bepaalde delen van het land controleerde toen zij het land verliet, antwoord[d]e mevrouw MUSAED ABDI dat Al-Shabaab geen plaats heeft die onder hun controle is, maar dat zij een gewapende groep zijn die steeds rondtrekken, hetgeen het Commissariaat verwoordt als Al-Shabaab geen enkel deel van Somalië controleerde noch bepaalde districten, steden of plaatsen controleerde. Het antwoord van mevrouw stemt wel overeen met de werkelijkheid (p. 5 verslag) doch wordt hier foutief weergegeven in de beslissing van het Commissariaat Generaal."

3.8. Het verhoorverslag van het Commissariaat-generaal wordt opgesteld door een onpartijdige ambtenaar die er geen persoonlijk belang bij heeft de verklaringen van de kandidaat-asielzoeker onjuist weer te geven en biedt als dusdanig de nodige garanties inzake objectiviteit (RvS 18 juni 2004, nr. 132.673; RvS 26 juni 2002, nr. 108.470). Het wordt niet voor akkoord ondertekend door de vreemdeling en maakt geen authentieke akte of proces-verbaal uit. Niettemin geniet het, tot bewijs van het tegendeel, een vermoeden van wettigheid en overeenstemming met de werkelijkheid. Verzoekster mag bewijzen dat hetgeen in haar verhoorverslag werd neergeschreven op een andere manier door haar werd gezegd. Zij dient deze beweringen evenwel te ondersteunen met concrete en pertinente gegevens. Verzoeker beperkt zich in casu echter tot loutere beweringen die zij niet uitwerkt aan de hand van concrete gegevens (RvS 21 maart 2007, nr. 169.219; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.342; RvS 13 oktober 2005, nr. 150.135). Hoe dan ook wat betreft de naam "Al-Hidaya" stelt het verzoekschrift dat "Opzoekwerk leert ons dat er een moskee onder deze naam bestaat waar ook zwaar gevochten werd. Het lijkt dan ook zeer aannemelijk dat de inwoners verwijzen naar de strijders verbonden aan deze moskee bij gebruik van deze benaming". Indien een dergelijke redenering tot op zekere hoogte te volgen is, kan er niet aan voorbijgegaan worden dat verzoekster dit niet heeft toegelicht tijdens haar verhoor en overigens dit "opzoekwerk" niet neerlegt. Aangezien uit algemene informatie toegevoegd aan het dossier verder blijkt dat de Al-Shabab het merendeel van Zuid-Somalië controleert, kan de aangepaste versie van verzoeksters verklaringen dat "Al Shabab geen plaats heeft die onder hun controle is" bezwaarlijk haar stelling bevestigen. Daarbij dient ook te worden vastgesteld dat verzoekster niet op de hoogte is van de groepen die haar broers zouden bedreigd hebben en waarvoor ze gevlucht zijn "Gewapende groepen, maar ik ken hun namen niet, ik weet niet welke groepen toen bestonden" (CGVS-verhoor p.6) terwijl dergelijke bedreigingen het ganse gezin, in het bijzonder ongehuwde jonge vrouwen aanbelangen, zeker op een klein eiland.

3.9. De verwijzingen in het verzoekschrift naar verklaringen die zij zou hebben afgelegd op het kantoor van haar raadsman zijn loutere post-factum beweringen die opgezocht en ingestudeerd kunnen zijn en geen spontane kennis zoals gevraagd tijdens het CGVS-verhoor. Deze kunnen bezwaarlijk een aannemelijke verklaring zijn voor de vastgestelde onwetendheden in de bestreden beslissing, die grondslag vinden in het administratieve dossier en dan ook onverminderd overeind blijven. Verzoekster maakt niet aannemelijk bekend te zijn met Somalië of Koyama, laat staan er gewoond te hebben. Haar kennis over de Somalische maatschappij is onbestaand. Aldus kan geen geloof worden gehecht aan haar voorgehouden Somalische nationaliteit. De vluchtmotieven die uitsluitend hierop steunen hebben dan ook geen grondslag.

3.10. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen".

Verzoekster diende hiertegen geen cassatieberoep in bij de Raad van State.

Gelet dat de desbetreffende arrest niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten, moet deze als vaststaand worden beschouwd.

Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). De Raad mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens voor zover er, wat verzoekster betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat verzoekster voor internationale bescherming in aanmerking komt.

2.4. Aldus kan de uitgebreide argumentatie in het huidig verzoekschrift, waarbij dieper wordt ingegaan op verzoeksters eerste interview bij het CGVS en waar de beslissingen in het kader van verzoeksters eerste asielaanvraag worden tegengesproken, niet in aanmerking genomen worden tenzij er nieuwe elementen zouden worden aangebracht waaruit moet blijken dat haar eerdere verklaringen in een ander licht moeten gezien worden.

2.5. Voorts kan worden opgemerkt dat verzoekster tijdens het gehoor bij het CGVS in het kader van haar derde, huidige asielaanvraag louter bleef volharden de Somalische nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Koyama. Zij verklaarde slechts “[s]teeds in Somalië” en “niet in een buurland van Somalië noch elders” te hebben gewoond (CGVS-verslag, p. 12).

2.6. In het verzoekschrift wordt aangevoerd dat uit verzoeksters gesprek met de ambassadeur van Somalië in België is gebleken dat ze hetzelfde dialect spreekt als de ambassadeur en dat “beiden afkomstig zijn van eenzelfde eilandengroep. Hij was van het eiland FUMA, zij is van het nabijgelegen eiland KOYAMA; dit zijn quasi naast elkaar gelegen eilanden (er liggen enkel slechts quasi zeer kleine eilandjes tussen). De ambassadeur kon er zo zeker van zijn dat mijn verzoekster niet liegt over haar herkomst.” Uit de informatie in het door verweerder op 27 september 2017 neergelegde schriftelijk verslag kan echter niet blijken dat de ambassadeur Ali Said Faqi, Bajuni zou zijn. Integendeel, verschillende bronnen verwijzen naar de clan van de ambassadeur als Digil/Tunii, dan wel Digil/Mirifle. Waar verzoekster in de aanvullende nota van 10 november 2017 nog aanvoert dat het niet gaat om de vraag of de ambassadeur Bajuni is, doch wel “of het juist was dat de Ambassadeur mijn cliënte persoonlijk had ontvangen en haar meegedeeld Bajuni te zijn...”, kan niet worden ingezien waarom de ambassadeur aan verzoekster zou meedelen dat hij Bajuni is, indien hij in werkelijkheid tot een andere clan behoort. Bovendien is dit een loutere bewering van verzoekster die niet staat. Er kan dan ook geen geloof gehecht worden aan verzoeksters beweringen dat de ambassadeur zeker was van haar herkomst uit Koyama.

De “kopie van de aangetekende brief en e-mail van de raadsman van verzoekster aan de Somalische Ambassade van 7.11.2017” kan deze vaststellingen evenmin doen wijzigen, nu deze brief een loutere weergave is van verzoeksters beweringen en aldus niet tot bewijs van de inhoud ervan kan dienen. De Raad kan slechts vaststellen dat de ambassadeur niet geantwoord heeft op het schrijven van verzoeksters raadsman en verzoeksters beweringen aldus niet bevestigt.

2.7. Het verzoekschrift benadrukt dat “[b]ij het begin van de hoorzitting was een tolk SOMALI aanwezig. Er werd door verzoekster met de tolk gesproken”, wat volgens verzoekster een aanwijzing is dat zij afkomstig is van Somalië. Verzoeksters (beweerde) kennis van de Somalische taal is echter onvoldoende om haar nationaliteit aan te tonen. De Somali-bevolkingsgroep komt immers niet enkel in Somalië voor maar ook in Djibouti, Ethiopië, Kenia en Jemen en is na de val van het Siad Barre-regime over de gehele wereld uitgeweken. Bovendien stelt verzoekster opnieuw dat ze enkel “Arabisch, Swahili en Nederlands spreekt”. Ze beweert het Somali te verstaan maar ze kan het niet spreken (CGVS-verhoor p. 2). Hieruit kan bezwaarlijk afgeleid worden dat verzoekster Somalische zou zijn.

2.8. Waar verzoekster beweert dat het verhoor “hoogstens anderhalf uur” heeft geduurd, dient vooreerst te worden opgemerkt dat het gehoor van 9u00 tot 10u45 en derhalve één uur en drie kwartier heeft geduurd. De duur van het gehoor maakt overigens geen indicatie uit van de grondigheid en volledigheid ervan, noch zet het verzoekschrift concreet uiteen wat verzoekster niet heeft kunnen zeggen. In dit verband kan nog worden opgemerkt dat verzoekster tijdens het gehoor bij het CGVS ontkennend antwoordde op de vraag of zij nog andere zaken wenste toe te voegen (CGVS-verslag, p. 12).

2.9. Het verzoekschrift meent voorts dat er tijdens het interview vooral gefocust werd op het bekijken, kopiëren en zeer kritisch – zelfs bevooroordeeld – becommentariëren van de aanvullende stukken. Gezien het verzoeksters derde asielaanvraag betreft, dienen slechts de nieuwe elementen onderzocht en besproken worden, zoals hierboven reeds aangehaald. In casu blijkt uit het CGVS-verslag dat verzoekster uitgebreid werd gehoord over haar voorgehouden vrees voor vervolging. Uit het administratief dossier kan blijken dat de dossierbehandelaar zijn taak correct heeft uitgevoerd door de asielzoekster de mogelijkheid te bieden de nieuwe elementen met betrekking tot haar asielrelaas uitgebreid toe te lichten en haar verklaringen desgevallend te nuanceren, aan te vullen of te corrigeren, of ter zake een gedegen verklaring te bieden. De Raad ziet niet in hoe dit kan worden geïnterpreteerd als bevooroordeeldheid. Het asielonderzoek wordt daarbij gevoerd door een onpartijdige ambtenaar die er geen persoonlijk belang bij heeft om “zeer kritisch – zelfs bevooroordeeld” te zijn, wat overigens zou indruisen tegen zijn wettelijke opdracht en professionele deontologie.

Hoe dan ook verzoekster kreeg de kans om alle mogelijke nieuwe elementen aan te brengen, zowel bij de Dienst Vreemdelingenzaken als op het CGVS en ter terechtzitting.

2.10. Het verzoekschrift voert aan dat het interview bij het CGVS niet werd voorgelezen na afloop zodat verzoekster niet de kans had te reageren op het verslag. Echter verzoekster heeft de kans om het administratief dossier in te kijken en kopieën van het administratief dossier op te vragen, wat dan ook is gebeurd door haar raadsman op 28 april 2017. Verzoekster kon dus wel degelijk kennis nemen van het ganse administratief dossier en het verzoekschrift zet niet concreet uiteen welke “misverstanden” door deze voorlezing vermeden konden worden.

2.11. In het verzoekschrift wordt nog aangevoerd dat verzoekster een “*doodeerlijke alleenstaande moeder*” is, werk heeft, een privé-huis huurt, een opleiding volgt bij de VDAB. De Raad merkt echter op dat dit asielmotief geen enkel verband heeft met de criteria van de Vluchtelingenconventie. De vreemdelinge die als vluchteling erkend wil worden, dient immers aan te tonen dat zij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), vermelde redenen, te weten haar ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging.

2.12. De door verzoekster bij het CGVS neergelegde documenten – verzoeksters “*Declaration of birth*” afgeleverd door de Somalische diplomatieke diensten op 3 november 2015 met legalisatie; verzoeksters “*Declaration of nationality*” afgeleverd door de Somalische diplomatieke diensten op 3 november 2015 met legalisatie; Geboortecertificaat op naam van C.M.C uitgereikt op 6 augustus 1979 te Kismayo, met vertaling; Kwitantie betaling voor stukken aan ambassade van Somalië in Brussel; verzoeksters Somalisch paspoort, uitgereikt te Mogadishu op 6 juni 2011; schrijven OCMW Harelbeke; envelop verstuurd vanuit Kenia, schrijven van raadsman Jan Kempinaire van 23 november 2015; persoonlijke foto's van verzoekster met ambassadeur Nur Hassan en Ali; internetartikel “*Grootste humanitaire crisis sinds 1945*” deredactie.be – kunnen verzoeksters Somalische nationaliteit niet aantonen. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat een document, om bewijswaarde te hebben, coherente en geloofwaardige verklaringen dient te ondersteunen, *quod non in casu*.

2.13. Wat betreft de “*Declaration of Nationality*” en “*Declaration of Birth*” van 3 november 2015, blijkt uit de “*COI Focus: Somalië: Betrouwbaarheid van (identiteits)documenten*” van 9 september 2016, toegevoegd aan het administratief dossier, dat Cedoca in 2012 deed onderzoek naar de werkwijze van de Somalische ambassade in Brussel. “*In een gesprek op 6 maart 2012, met de toenmalige en huidige eerste consul van de Somalische ambassade, Ali Mohammed Abukar, vroeg een researcher van Cedoca aan de eerste consul op welke basis identiteitsdocumenten worden uitgereikt en wie ze wel en wie niet krijgt.*”. Vooreerst kan in deze informatie gelezen worden dat de ambtenaar van de ambassade zelf toegeeft niet te beschikken over een bevolkingsregister, archieven of een database waaruit de nationaliteit van de verzoekende partij kan blijken. De uitreiking van identiteitsdocumenten gebeurt aldus niet op basis van dergelijke objectieve gegevens. De identiteitsdocumenten uitgereikt door de Somalische ambassade kunnen aldus hooguit aangeven dat de persoon aan wie het attest wordt afgegeven door de ambassade als Somaliër wordt aanzien en louter omwille van deze vaststelling en zonder aan andere voorwaarden te moeten voldoen of een geëigende naturalisatieprocedure te moeten doorlopen, automatisch de Somalische nationaliteit wordt toegekend. De neergelegde stukken geven immers niet aan op basis van welke regelgeving de toekenning van de Somalische nationaliteit gebeurt. Evenmin wordt aangetoond dat de Somalische ambassade als (buitenlands) uitvoerend orgaan hiertoe autonoom bevoegd is. Aan de toekenning van de Somalische nationaliteit door de Somalische ambassade in België kan in onderhavige procedure bezwaarlijk meer waarde worden gehecht dan een persoonlijke gunst op basis van loutere verklaringen.

Verzoekster kan aldus mits het neerleggen van de “*Declaration of Nationality*” en “*Declaration of Birth*” van 3 november 2015 van de Somalische ambassade noch haar geboorteplaats, noch haar plaats van herkomst aantonen. Bovendien stelt de “*COI Focus: Somalië: Betrouwbaarheid van (identiteits)documenten*”: “*Eveneens in maart 2012 liet de directie Protocol van de federale overheidsdienst Buitenlandse Zaken in een brief aan de commissaris-generaal weten dat ze via geruchten had vernomen dat ‘officiële’ documenten (bijvoorbeeld voor illegalen, voor regularisatie, reisdocumenten, ...) worden ‘verkocht’ door de lokale, niet officieel in dienst zijnde, chauffeur die zich uitgeeft als consul.*”, zodat er tevens onwaarachtige en frauduleuze Somalische identiteitsdocumenten in omloop zijn.

Aldus concludeert de Raad dat "*Declaration of Nationality*" en "*Declaration of Birth*" van 3 november 2015 - waarvan de Raad niet betwist dat deze stukken werden uitgereikt door de Somalische ambassade -, naar de inhoud toe, niet de minste garanties biedt dat de daarin opgenomen gegevens correct zijn. Tenslotte, zelfs al zou verzoekster door de ambassade thans ook de Somalische nationaliteit zijn toegekend, dan nog toont zij haar geboorteplaats, haar verblijfplaats voor haar komst naar België niet aan noch sluit dit het bezit van een andere nationaliteit uit.

De Raad merkt nog op dat de "*kopie van de aangetekende brief en e-mail van de raadsman van verzoekster aan de Somalische Ambassade van 7.11.2017*" deze vaststellingen niet kan doen wijzigen, nu deze brief een loutere weergave is van verzoeksters beweringen en aldus niet tot bewijs van de inhoud ervan kan dienen. De Raad kan slechts vaststellen dat de ambassadeur geen antwoord heeft gegeven op het schrijven van verzoekster.

2.14. Aangaande verzoeksters beweerde Somalisch paspoort, uitgereikt te Mogadishu op 6 juni 2011 dient worden opgemerkt dat uit de "*COI Focus: Somalië: Betrouwbaarheid van (identiteits)documenten*" van 9 september 2016, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat er geen formele burgerlijke stand is in Somalië, dat er geen archieven beschikbaar zijn en dat er aldus geen referentiemateriaal voorhanden is voor het opstellen van documenten en dat de administratie zich bij gebrek aan archieven enkel kan baseren op de verklaringen van burgers, alsook dat Somalische documenten gemakkelijk door middel van corruptie kunnen worden verkregen, waardoor geen bewijswaarde wordt gehecht aan de beweerde. Bovendien werd dit paspoort uitgereikt op 6 juni 2011, toen verzoekster in België verbleef wat op zich reeds aantoonde dat dit paspoort door een derde werd verkregen op basis van zijn verklaringen. Verzoekster verklaarde in dit verband immers dat haar oom haar paspoort aanvroeg en afgeleverd kreeg en dat de handtekening op haar paspoort aldus de handtekening van haar oom is (CGVS-verslag, p. 7), hetgeen afbreuk doet aan de authenticiteit van dit document. Dergelijke werkwijze kan bezwaarlijk de betrouwbaarheid van de uitgereikte documenten aantonen te meer dat blijkt dat Somalië in de '*Corruption Perceptions Index 2016*' op rang 176 komt van de door de NGO '*Transparency International*' 176 onderzochte landen en dus als het meest corrupte land ter wereld wordt gerangschikt (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier).

2.15. Ook uit het geboortecertificaat op naam van C.M.C uitgereikt op 6 augustus 1979 te Kismayo kan verzoeksters Somalische nationaliteit geenszins blijken, nu dit geboortecertificaat geen betrekking heeft op verzoekster zelf en zij evenmin haar band met C.M.C. aantoonde.

2.16. Wat betreft de foto's waarop verzoekster met voormalig Somalisch ambassadeur Nur Hassan en Ali, een secretariaatsmedewerker van de Somalische ambassade, afgebeeld staat, kunnen deze evenmin verzoeksters Somalische nationaliteit aantonen. Het schrijven van het OCMW Harelbeke betreft verzoeksters opvang in een LOI en staat dan ook los van haar asielaanvraag. De vaststelling dat verzoekster een envelop vanuit Kenia ontvangen heeft, kan slechts aantonen dat verzoekster briefwisseling uit Kenia ontving.

2.17. Het internetartikel "*Grootste humanitaire crisis sinds 1945*" van deredactie.be bespreekt de humanitaire situatie in Somalië en kan aldus evenmin verzoeksters Somalische nationaliteit aantonen. Bovendien wordt dit document niet dienstig neergelegd, nu geen geloof wordt gehecht aan verzoeksters beweerde Somalische nationaliteit.

2.18. Wat betreft het door verzoekster (zowel bij het CGVS, het verzoekschrift als ter zitting) neergelegde schrijven van raadsman Jan Kempinaire opgesteld op 23 november 2015 te Kortrijk, inclusief bijlagen, merkt de Raad vooreerst op dat de identiteitsdocumenten die toegevoegd werden aan het schrijven om verzoeksters Somalische nationaliteit te ondersteunen hierboven reeds werden besproken. De bijgevoegde informatie over Somalië en de Bajuni zijn niet dienstig aangezien geen geloof gehecht wordt aan verzoeksters beweerde Somalische nationaliteit en aldus niet van toepassing zijn op verzoekster. Voorts maakt het schrijven melding van mogelijke misverstanden met betrekking tot verzoeksters eerste gehoor bij het CGVS van 26 april 2010 in het kader van haar eerste asielaanvraag. Zoals hierboven reeds aangehaald nam het CGVS op 4 mei 2010 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in het kader van verzoeksters eerste asielaanvraag. De beslissing van het CGVS werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gehandhaafd bij arrest nr. 49871 van 20 oktober 2010, waartegen geen cassatieberoep werd ingediend. Aldus kan de nieuwe elementen in huidige procedure kan de aangevoerde beweerdelijke misverstanden in verzoeksters gehoor bij het CVGS in het kader van haar eerste asielaanvraag, niet in een ander licht stellen.

Volledigheidshalve merkt de Raad inzake de nota's van verzoeksters advocaat, toegevoegd aan het interview voor het CGVS in het kader van haar eerste asielprocedure, op dat het de taak is van een advocaat om de belangen van zijn cliënt te behartigen, waardoor deze nota's geen objectieve bron uitmaken. Bij gebrek aan objectiviteit zijn deze nota's derhalve niet van die aard dat zij de vaststellingen van de Commissaris-generaal kunnen weerleggen. Deze vaststellingen zijn immers gesteund op het gehoorverslag dat is opgesteld door een onpartijdige ambtenaar die er geen persoonlijk belang bij heeft de verklaringen onjuist weer te geven en als dusdanig de nodige garanties inzake objectiviteit biedt. Hoe dan ook zijn de toevoegingen gebracht op het CGVS-verhoor niet enkel van verzoekster advocaat aangezien de correcties ook in het Arabisch geschreven zijn. Dat de tolk ook alle geboortedata van de kinderen van verzoekster "*verkeerd begrepen hebben*" tijdens het CGVS-verhoor is bezwaarlijk geloofwaardig.

2.19. Uit voorgaande kan slechts overduidelijk worden afgeleid dat verzoekster nog steeds niet aantoont dat zij afkomstig is uit Koyama, Somalië, noch dat zij de Somalische nationaliteit bezat vooraleer zij een dergelijk document verkreeg van de Somalische ambassade in België. De door haar aangehaalde problemen, die zich in Koyama, Somalië zouden voordoen, hebben derhalve geen grond. Dit klemmt temeer nu verzoekster pas op 13 januari 2016 in het kader van haar derde asielaanvraag aanvoert dat zij vreest een leviraatshuwelijk te moeten aangaan bij terugkeer naar Somalië (verklaring meervoudige asielaanvraag, punt 18; CGVS-verslag, p. 10). Er kan niet worden ingezien, noch maakt verzoekster aannemelijk, waarom zij dit asielmotief pas na zes jaar – in haar derde asielaanvraag –inroept. Dat ze bang was dat ze dan zou teruggestuurd worden om met deze man te huwen, zoals het verzoekschrift stelt, is niet ernstig. De Raad hecht dan ook geen geloof aan verzoeksters beweerde gedwongen huwelijk.

2.20. Verzoekster beperkt zich aldus tot het herhalen van het asielrelaas en het geven van gefabriceerde *post-factum* verklaringen, het formuleren van bouté beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkungen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen.

2.21. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.22. Wat betreft de subsidiaire bescherming kan de Raad slechts vaststellen dat verzoekster niet aantoont noch aannemelijk maakt dat zij afkomstig is uit Koyama, Somalië en voor haar huidig bezoek aan de Somalische ambassade in België de Somalische nationaliteit bezat. Verzoekster toont immers niet aan waar zij verbleef vooraleer in België asiel aan te vragen.

2.23. Gelet op het feit dat verzoekster de door haar beweerde herkomst uit Somalië niet aantoont, maakt zij evenmin aannemelijk dat de afweging van het reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet dient te gebeuren ten opzichte van de situatie in Koyama, Somalië.

2.24. Immers voor de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus, met betrekking tot de vraag of zij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan een loutere verwijzing naar een voorgehouden, maar niet aangetoonde, nationaliteit niet volstaan. Het is in de eerste plaats aan verzoekster om tijdens de asielprocedure haar ware identiteit, nationaliteit en land van herkomst aannemelijk te maken. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoekster hierin manifest faalt. Het komt de Raad immers niet toe om over de verblijfplaats van verzoekster voor haar komst naar België te speculeren, noch of zij afkomstig is uit een regio waar geen risico aanwezig is in de zin van artikel 48/5 § 3, te meer gezien verzoekster op dit punt uitdrukkelijk en herhaaldelijk werd aangesproken tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal en dus veelvuldig de kans heeft gekregen zich toe te lichten. De Raad kan hieruit enkel afleiden dat verzoekster zelf meent dat er in haar werkelijke land van herkomst geen zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat zij bij een terugkeer naar dit land een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.25. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.26. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonst.

2.27. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien januari tweeduizend achttien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK